

Director,
XEVI XIRGO

Subdirectors,
CARLES RIBERA,
LLUÍS MARTÍNEZ,
MANUEL CUYÀS,
PEPA MASÓ

SECCIONS:
Política, **ANNA SERRANO**; Europa-Món, **PILAR ESTEBAN**; Economia, **JOAN ARMENGOL**; Opinió, **TONI BROSA**; Societat, **CARLES SABATÉ**; Catalunya, **JOAN RUEDA** i **RICARD PALOU**; Cultura i Espectacles, **JAUME VIDAL**; Suplement Cultura, **DAVID CASTILLO**; Comunicació, **GEMMA BUSQUETS**; Disseny, **JORDI MOLINS**; Fotografia, **ANDREU PUIG**; Documentació, **CARME TORNÉS**; Delegada a Madrid, **MONTSE OLIVA**; Tancament, **ANTONI DALMAU**; Llengua, **QUIM PUIGVERT**; Web, **JORDI PALMER**.
President del Consell Editorial, **VICENT SANCHIS**

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Tàpies, 2 - 08001 Barcelona

CENTRALETA Tel. 93 227 66 00
ADREÇA INTERNET: <http://www.elpuntavui.cat>
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel. 972 18 64 80
FAX Tel. 972 18 64 40

EDITA: **CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L.**
PUBLICITAT: **HERMES COMUNICACIONS, S.A.**
Santa Eugènia, 42. 17005 Girona.
Tel.: 972 18 64 35 - Fax.: 972 18 64 10

IMPRESSIÓ: **Gráficas de Prensa Diaria**. DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.

Als efectes del que preveu l'article 32.1 paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

EL COMPTE ENRERE AL
REFERÈNDUM ESCOCÈS

Toni Cruanyes

Periodista i analista
polític

LA COLUMNA

Escòcia i Catalunya

En els deu dies que fa que el primer ministre britànic va demanar un referèndum ràpid i clar sobre la independència d'Escòcia, sembla que els partidaris de deixar el Regne Unit han augmentat d'Edimburg en amunt. David Cameron creu, d'una banda, que cal fer honor a la tradició democràtica britànica, ja provada en l'acceptació d'independències recents de la seva corona a través de processos d'autodeterminació que van des de l'Índia a Irlanda. Però també pensa que l'èxit electoral de l'Scottish National Party i del seu líder, Alex Salmond, es deu a l'amenaça difosa d'un referèndum impossible de guanyar. Per això Cameron agafa el toro per les banyes i demana una consulta en un màxim de 18 mesos i amb una pregunta amb només dues possibles respostes: "Voleu que Escòcia sigui independent? Sí o no." Això que per l'entorn *tory* de Cameron i els seus aliats liberaldemòcrates és una manera de pressionar els independentistes escocesos ha acabat convertint-se en un element més de força per a Salmond. Com que a aquestes altures les enquestes indiquen que només un 33% dels escocesos volen la independència, Salmond vol convocar el referèndum el 2014, coincidint amb els 700 anys d'una històrica batalla que l'heroi escocès per excel·lència, Robert de Bruce, va guanyar contra els anglesos. Amb els dos anys que falten per a la cita amb les urnes, Salmond es-

pera convèncer els escocesos de les bondats de la independència o, com a mínim, d'un augment de poders en matèria fiscal per al parlament d'Edimburg. El pas fet per Cameron permet ara que els unionistes facin campanya obertament, després d'anys ridiculitzant la idea del referèndum. Però també dona al moviment independentista escocès una nova força: no només tenen la legitimitat democràtica de la seva banda, sinó que ara ja hi ha també un compromís d'acceptació per part de Londres. No hi ha marxa enrere.

PERÒ, PER A QUÈ SERVEIX UN referèndum d'aquest tipus? Òbviament, per aconseguir la secessió. De fet, vivim en un moment en què moltes nacions decideixen emprendre soles el seu camí: Estònia va deixar la Unió Soviètica als 90, Montenegro de Sèrbia el 2006... Cada cop hi ha més petits estats a la Unió Europea. Però no és això necessàriament el que vol Es-

Alex Salmond no vol més diners: vol més poder per gestionar-los a la seva manera

còcia. Escòcia vol tenir la clau de la caixa. Això mateix li passa a Catalunya, o així insisteix a dir-nos-ho la nostra classe política, que des de la transició gestiona amb les mans lligades la nostra autonomia. Però a Escòcia li passa just al contrari que a Catalunya. Gràcies als acords amb Londres, els escocesos –igual que les altres “nacions”: Irlanda del Nord i Gal·les– financen la seva autonomia segons la seva població i no necessàriament segons les seves necessitats. Amb 5 milions d'habitants, Escòcia s'ha beneficiat d'aquest sistema i, segons un estudi de la Universitat de Stirling, Anglaterra “perd” anualment prop de 6.000 milions d'euros en benefici dels escocesos. Per la seva banda, el petroli i el gas que s'explota en territori escocès ha suposat uns 13.000 milions d'euros l'any 2011, que significa el 0,7% del PIB del total del Regne Unit. Seria bastant just dir que Escòcia no pateix cap dèficit fiscal amb el total del territori britànic. Per tant, en el fons, és clar que l'interès darrere l'independentisme d'Alex Salmond respon a una voluntat genuïna de diferenciar-se. Edimburg no vol més diners: vol més poder per gestionar-los a la seva manera. A Escòcia no han paït mai bé el liberalisme de Margaret Thatcher ni la socialdemocràcia descafeïnada de Tony Blair. Reclament la seva pròpia política, per gestionar els diners com vulguin. A Catalunya, volem els nostres diners per poder fer política.

Abandó d'Obiols i Badia

Saül Gordillo

Periodista

Mai no he entès per què els socialistes catalans abandonen determinades causes que afecten els seus ciutadans. Penso en la llengua a Europa. Han estat els eurodiputats de CiU, ICV i ERC, Ramon Tremosa, Raül Romeva i, fins ara, Oriol Junqueras, els que han aixecat la bandera del català al Parlament Europeu. No han disposat del suport ni l'empenta de la resta d'eurodiputats catalans, els del PSC i el PP. Entenc que Aleix Vidal-Quadras no perdi ni un segon per defensar l'oficialitat de la llengua de 10 milions de catalanoparlants a Brussel·les i Estrasburg. De fet, destina energies a boicotejar-ho sistemàticament. En aquest combat, els europarlamentaris del PSOE tampoc no queden curts. Però el que no puc assimilar és per què Raimon Obiols o Maria Badia, catalans i socialistes, es desmarquen del front que han liderat fins ara Tremosa, Romeva i Junqueras. El PSC hauria de fer autocrítica. Té al·lèrgia a determinades batalles perquè veu nacionalisme català per tot arreu. Si demanes el català a Estrasburg, ets nacionalista. I possiblement no ets prou d'esqueres. Com que aquesta idea és errònia, em revoltó. Si el PSC és un partit federalista, hauria de lluitar perquè els catalans se sentissin còmodes dins d'un estat, l'espanyol, que hauria d'evolucionar en el respecte a la pluralitat cultural i lingüística. Aquesta miopia se'ls gira en contra, perquè com que la conclusió és que per usar el català a Europa has de tenir un estat –com el tenen països més petits que Catalunya–, la proliferació d'independentistes no té aturador. Si Espanya no defensa el català a Madrid ni a Estrasburg, i si el govern català és incapaç de plantejar el tema ara que viatja tant presumint de les retelles, l'única sortida és l'estat propi. Això és el que volen Obiols i Badia?

Quan penso en l'oficialitat del català a Europa, no em puc treure del cap la imatge de la cabina que vaig veure a Brussel·les per als traductors de gaèlic, una llengua usada per 70.000 europeus i coneguda per 260.000.

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan
Antoni
Poch

